

Полтавський інститут економіки і права
Вищий навчальний заклад
Відкритий міжнародний університет розвитку людини „Україна”

*Матеріали регіональної науково-практичної конференції між вищими
навчальними закладами*

„Актуальні проблеми права”

16 травня 2007 року

м. Полтава

Регіональна науково – практична конференція „Актуальні проблеми права” –

Полтава: ПІП, 2007 -- 172 с.

Організаційний комітет:

Шейко С.В. --- голова

Члени комітету:

Кальян О.С.

Коваленко В.Ф.

Токарева Л.Л.

Лаврик Г.М.

Шаповал Ю.С.

Відповідальний за випуск: Коваленко В.Ф.

Зміст

1. Мосієнко В.Л. викладач кафедри правознавства ПІЕП.....	с.5-8
2. Шаповал Ю.С. ст. викладач кафедри правознавства ПІЕП.....	с.9-16
3. Кіяшко О.К. ст.викладач кафедри правознавства ПІЕП.....	с.16-20
4.Кульчій О.О. ст. викладач кафедри правознавства ПДПУ.....	с.20-24
5.Сьомич М.І. доцент кафедри правознавства ПУСКУ.....	с.24-30
6.Юлдашев О.Х. головний консультант ВРУ, Галюк В.В. перший заступник прокурора м.Севастополя.....	с.30-34
7.Ізотова Л.А. головний консультант Інституту законодавства ВРУ.....	с.34-39
8.Гудима Н.В. аспірант каедри державного управління і менеджменту НАДУ при Президентові України.....	с.39-43
9.Нижник Н.Р. член – кореспондент АпрН України, Алексєєва В.М. кандидат наук з державного управління.....	с.43-45
10.Недюха М.П. завідувач сектору методології Інституту законодавства ВР, дійсний член Української академії політичних наук.....	с.45-50
11.Гладкий С.О. доцент кафедри правознавства ПУСКУ.....	с.50-54
12.Осташов О.В. ст. викладач кафедри правознавства ПІЕП.....	с.54-60
13.Потапова Д.В. викладач кафедри правознавства ПІЕП.....	с.60-63
14.Молчановська В.М. викладач кафедри правознавства ПІЕП.....	с.63-67
15.Стеценко М.Г. студентка ПІЕП.....	с.67-74
16.Легейда В.Г. студентка ПІЕП.....	с.74-80
17.Захарова О.Г. студентка ПІЕП.....	с.80-84
18.Шаповал В.В. студентка ПІЕП.....	с.84-88
19.Левченко Д.В. студент ПІЕП.....	с.88-95
20.Полянко М.Г. студентка ПІЕП.....	с.96-100
21.Стеблій О.В. студентка ПІЕП.....	с.100-105
22.Тимко А.А. студентка ПІЕП.....	с.105-109
23.Жамура Т.П. . студентка ПІЕП.....	с.109-113
24.Чевічалов А.Ю. студент ПІЕП.....	с.113-121
25.Сидоренко В.В.студентка ПІЕП.....	с.121-128

4. Ануфриева Л.П. Международное частное право: В 3т.-М.:БЕК,2002.- Т.1.-С. 1-122.
5. Вітошинський Борис. Міжнародне публічне право.-Мюнхен,1983.
6. Георгіца А.З. Міжнародне публічне право. - Чернівці, 1996.
7. Головатий С. Конституція України 1996 р. в системі європейського конституціоналізму // Право України. - 1997.-№6 . - С.29-32.

Правове регулювання свободи совісті в Україні: методологічні основи

31. Лаврик Г.В. к.і.н., доцент кафедри правознавства ПУСКУ

Незавершеною сторінкою до “українського проекту” демократичних реформ вписується забезпечення гарантій свободи буття релігії. Головним змістом церковної політики в українському суспільстві мало стати надання церкві державної підтримки в здійсненні місії духовного перетворення, виправлення суспільної моральності та всебічна допомога їй “відбутися” у соціально-культурній, пам’ятнико- і природоохоронній сферах, у добродійній діяльності й опіці над найменш захищеними категоріями населення. Релігійна ситуація в Україні засвідчує, що ці процеси ще не досягли належного рівня свого розвитку.

Не складно сьогодні розмірковувати про зміст, напрями, масштаби і динаміку національно-релігійного відродження, переходячи у площину недоліків усієї законодавчої системи країни, ефективності кожної з гілок влади й ширше – недосяжного в питаннях суспільно-політичного устрою, економічного режиму тощо.

Проте дедалі бажанішими і вартіснішими стають звернення до уроків нашого вітчизняного реформаторського досвіду, які могли б прислужитися справі оновлення релігійного життя сучасної України, що являє собою складну систему взаємин, взаємодії та взаємовпливів канонічно і організаційно структурованих суб’єктів, об’єднаних за світоглядно-віровизнавчими ознаками [1, 677].

Доцільність існування цієї системи, імплантованої у загальну структуру суспільного життя, була поставлена під сумнів у результаті комуністичного експерименту над суспільством, народом, людиною. Послідовно, десятками років

у особистості віднімали не лише право самостійно визначати своє ставлення до цінностей християнської традиції, але й можливість хоча б опосередковано оцінювати наявність цієї традиції у філософській, художній, державній творчості і повсякденному житті народів. У результаті місце і роль релігійного феномену, його функціональні можливості кількома поколіннями сприймалися у спотвореному вигляді.

За таких згубних наслідків багаторічного господарювання тоталітарної влади сама логіка необхідних змін і сподівань у церковно-релігійній сфері суспільних відносин потребує не скільки "реформ" у загальноприйнятому їхньому розумінні (чимало компонентів церковно-релігійного життя взагалі не підлягають ніякому реформуванню), стільки, у першу чергу, відновлення сприятливих природних умов свободи буття релігії. Та, теоретичне осмислення одного з проявів такого основного, невід'ємного права людини, як свобода особистісного самовизначення, а саме можливості вибору того чи іншого варіанта віри та вільного її сповідання дозволяє державі, – якщо вона по сучасному демократична, цивілізована лише "плекатися" це право, дбати про його реальність [2].

Питання законодавчого оформлення і практичної реалізації визнаного державою, громадськими, політичними, релігійними організаціями та іншими індивідами свободи самовизначення і самореалізації особистості в системі установок, координат її світоглядного вибору – на часі для всіх країн, але особливий сенс воно має для України, яка, ставши на шлях самостійного розвитку, постійно переймається проблемами створення соціально-правових можливостей функціонування в державі церкви, релігійних об'єднань віруючих. У законодавстві досить чітко викристалізовується та його ділянка, яка поряд з цивільною релігійною свободою торкається моментів колективного сповідання релігії, здійснення культових дій, ритуалу тощо, можна навіть інстатувати існування комплексного інституту законодавства, який є основою юридичного механізму забезпечення свободи світогляду і віросповідання.

Оптимізації цього процесу слугує наближення до такого розуміння принципу відокремлення церкви і релігійних організацій від держави, яке враховує історично зумовлену специфіку світськості нашої держави, тобто вимагає, щоб вона була нейтральною, безсторонньою щодо будь-яких різновидів віри, не усуваючи можливості взаємодії держави й релігійних організацій між собою, їх співпраці та взаємовпливу. Ідеться насамперед про правову регламентацію таких сторін діяльності церкви, релігійних організацій і установ, розвиток яких узгоджується з інтересами держави і народу, сприяє чіткому окресленню в українському законодавстві меж втручання держави у сповідання будь-якої віри, а часом дозволяє відтворити процедуру судового захисту одного з проявів свободи особистісного самовизначення, а саме можливості вибору того чи іншого варіанту віри та вільного її сповідання.

Вирішальною ланкою на шляху до створення соціально-правових можливостей функціонування в державі церкви, релігійних громад, релігійних об'єднань віруючих сьогодні стало врахування специфіки церкви, трактування її не лише як виключно сакральної інституції, а й як суспільного інституту.

Основні цінності і ідеали цього принципу вибудовуються на основі всеохоплюючого осягнення проблем правового регулювання релігійного життя в Україні, особливо тих, що мають виключно важливе значення для сформування надійної юридичної бази взаємовідносин із церквою на засадах демократії, справедливості та рівності.

Врешті, сутність категорії правового регулювання і її своєрідність полягає в тому, що воно: "по-перше, за своєю природою є специфічним різновидом соціального регулювання, спрямованого на досягнення певних результатів в житті суспільства; по-друге <...> завжди здійснюється завдяки своєму особливому "інструментарію", властивому тільки праву механізму, покликаному юридично гарантувати досягнення мети, яку ставив законодавець <...>" [2, 348].

Застосування юридичного інструментарію до релігійного буття людської особистості дозволить розкрити нові характеристики цієї сфери суспільних відносин, конче необхідні процесу українського національно-релігійного

відродження. А з іншого боку реалізувати потенціал права, його силу важливого і перспективному напрямку юридичної науки.

Використана література:

1. Академічне релігієзнавство: Підручник для вузів / За ред. проф. А. Колодного. – К.: Світ Знань, 2000. – 862 с.
2. Алексеев С.С. Право: Азбука. Теория. Философия: Опыт комплексного исследования. – М.: Статут, 1999. – 711 с.

Проблеми реалізації принципів цивільно – процесуального права

32. Кальян О.С. к.ю.н., завідувач кафедри правознавства ПІЕП

З прийняттям Конституції України [1] та утвердження верховенства права виникла гостра потреба у проведенні судово-правової реформи. Її зміст зводиться не лише до реформування судової системи, а і реформуванню всього того застарілого цивільного процесуального законодавства, яке не відповідає сучасним соціально-економічним потребам держави в її стратегії та практиці розвитку.

Детального глибокого дослідження потребують основні засади здійснення правосуддя в цивільних справах, і зокрема принципи усності, безпосередності та безперервності. Захист конституційних прав і свобод людини та громадянина у формі цивільного судочинства забезпечується системою процесуальних дій суду та учасників процесу, які ґрунтуються на нормах ЦПК України, в яких закріплено принципи усності, безпосередності та безперервності. Вони, як принципи цивільного процесуального права, набули універсального значення для всього судочинства України.

Актуальність дослідження цієї теми визначається перш за все прийнятим Верховною Радою України 18 березня 2004 р. новим Цивільним процесуальним кодексом України [2], який сьогодні змінив не тільки підходи до концепції цивільного процесуального законодавства, але й з'явилися нові невідомі раніше інститути цивільного процесуального права (заочне провадження, судовий наказ), корінно змінив порядок оскарження постанов суду. З цивільного